

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Dalawampu

Daniel at ang Pahayag: Pagbubunyag ng Propetikong Tapiserya ng Pag-angat at Pagbagsak ng mga Kaharian

Jeff Pippenger
2023-12-15

Madalas itinutukoy ni Sister White na ang mga aral na propetiko na kailangang maunawaan ay isinasalarawan sa pamamagitan ng pag-angat at pagbagsak ng mga kaharian.

Mula sa pag-angat at pagbagsak ng mga bansa, gaya ng malinaw na inihayag sa aklat ni Daniel at sa Apocalipsis, kailangan nating matutuhan kung gaano kawalang-kabuluhan ang pawang panlabas at makamundong kaluwalhatian. Ang Babilonia, sa lahat ng kapangyarihan at karilagan nito, na ang tulad nito ay hindi na muling nasilayan ng ating daigdig—kapangyarihan at karilagan na sa mga tao noong panahong yaon ay wari’y napakatatag at nagtatagal—lubos itong naglaho! Gaya ng “bulaklak ng damo,” ito’y naparam. Santiago 1:10. Gayon din naparam ang kahariang Medo-Persiano, at ang mga kaharian ng Gresya at Roma. At gayon din naparam ang lahat ng walang Diyos bilang saligan. Tanging yaong nakaugnay sa Kanyang layunin, at nagpapahayag ng Kanyang likas, ang makatatagal. Ang Kanyang mga simulain ang tanging di-natitinag na mga bagay na nalalaman ng ating daigdig.

Ang “pag-angat at pagbagsak” ng mga kahariang kinakatawan sa mga aklat ni Daniel at ng Apocalipsis ang pangunahing tuon ng tamang pamamaraan ng pag-aaral ng propesiya. Ang pagbagsak ng Babilonya ay inilalarawan sa pamamagitan ng pagbagsak ng Babel ni Nimrod sa Genesis labing-isa. Pagkatapos, sa Daniel kabanata lima, muling bumagsak ang Babilonya. Ang kasaysayan ng Papado, mula sa pag-angat nito sa kapangyarihan noong 538, at ang kasunod na pagbagsak nito noong 1798, ay nagsisilbing huwaran din ng pangwakas na pagbagsak ng Babilonya, sapagkat ang kapangyarihang papal ay, ayon sa propesiya, espirituwal na Babilonya. Bumagsak ang Papado noong 1798, at binabalangkas sa Apocalipsis kabanata labing-walo ang pangwakas na pagbagsak nito. Sa Daniel kabanata labing-isa, talatang apatnapu’t lima, ang Papado, na kinakatawan doon bilang hari ng hilaga, ay darating sa kaniyang wakas na walang sinumang tutulong. Ito ay nagaganap kapag nagtatapos ang probasyon, sapagkat ang talatang apatnapu’t lima ng kabanata labing-isa, at ang talatang isa ng kabanata labindalawa, ay kumakatawan sa iisang kasaysayan.

At kaniyang ititindig ang mga tolda ng kaniyang palasyo sa pagitan ng mga dagat, sa maluwalhating banal na bundok; gayon ma’y darating siya sa kaniyang wakas, at walang tutulong sa kaniya. At sa panahong yaon ay titindig si Miguel, ang dakilang prinsipal na tumatayo para sa mga anak ng iyong bayan; at magkakaroon ng isang panahon ng kapighatian, na kailanma’y hindi pa naganap buhat nang magkaroon ng isang bansa hanggang sa panahong yaon; at sa panahong yaon ay maliligtas ang iyong bayan, bawat isa na masusumpungang nakasulat sa aklat. Daniel 11:45, 12:1.

Ang mensahe ng ikalawang anghel ay nakasalig sa katotohanang ang Babilonia ay bumagsak nang dalawang ulit. Ang literal na Babilonia, na kinakatawan nina Nimrod at Belshazzar, ay bumagsak nang dalawang ulit; at ang espirituwal na Babilonia ay bumagsak noong 1798, at muling babagsak kapag magwawakas ang probasyon ng sangkatauhan.

At sumunod ang isa pang anghel, na nagsasabi, Bumagsak, bumagsak ang Babilonia, ang dakilang lungsod, sapagkat pinainom niya ang lahat ng mga bansa ng alak ng poot ng kaniyang pakikiapid. Apocalipsis 14:8.

Ang pag-uulit ng pagbagsak ng Babilonya sa ikalawang anghel ay nagbibigay ng batayang propetiko para sa pagkilala sa pagdodoble ng mga salita at parirala sa loob ng Banal na Kasulatan bilang isang sagisag ng pinagsamang mga mensahe ng ikalawang anghel at ng Sigaw sa Hatinggabi. Itinataguyod din nito ang prinsipyong kinilala ni Kapatid na White, tungkol sa pag-aaral ng propesiya na nakabatay sa pagbangon at pagbagsak ng mga kahariang kinakatawan sa mga aklat ni Daniel at Apocalipsis. Ipinakikita nito ang kaisipan na, upang maunawaan ang pagbagsak ng Babilonya, ang mag-aaral ng propesiya ay dapat pagsamahin ang lahat ng mga pagbagsak ng Babilonya, “lina sa linya,” upang maitatag ang tamang mensaheng propetiko ng pangwakas na pagbagsak ng Babilonya.

Ang pagkabagsak ng Babilonya nang dalawang ulit sa mensahe ng ikalawang anghel ay nakasalig sa tuntuning propetiko na nagsasaad na ang katotohanan ay itinatag sa patotoo ng dalawang saksi. Ang pagdodoble ng pagbagsak ng Babilonya sa loob ng mensahe ay kumakatawan sa metodolohiyang propetiko na tinutukoy sa Biblia bilang ang huling ulan. Ang banal na metodolohiyang iyon, na siyang huling ulan, ay ang paglalapat ng pagsasama-sama ng iba’t ibang linya ng propesiya, “lina sa ibabaw ng linya.” Kapag ginagamit ng mag-aaral ng propesiya, ang metodolohiyang ito ay nagtatatag ng “mensahe” ng huling ulan. Ang mensahe ng huling ulan na naitatag sa pamamagitan ng paglalapat ng banal na metodolohiya ay pagkaraan ay ipinahahayag sa pinagsamang mga kasaysayang propetiko ng ikalawang anghel at ng Sigaw sa Hatinggabi. Ito ay totoo sa kasaysayan ng kilusan ng unang anghel, at totoo rin ito ngayon, sa kasaysayan ng kilusan ng ikatlong anghel.

Ang mga kabanata apat at lima ng aklat ni Daniel ay kumakatawan sa isang linyang pangkasaysayan na sumasaklaw sa pag-angat at pasimula ng Babilonia—na kinakatawan ni Nebukadnezar sa kabanata apat—at pagkatapos ay sa pagbagsak at pagwawakas ng Babilonia—na kinakatawan ni Belsazar sa kabanata lima. Magkatuwang, bumubuo ang mga ito ng iisang linyang propetiko. Ang linyang propetiko na nabuo ng dalawang kabanatang ito ay ilalapat sa ibabaw ng mga kabanata isa hanggang tatlo ng Daniel, upang maitaguyod ang mensahe ng huling ulan.

Ipinapakita ng dalawang kabanata ang pagbagsak at muling pagbangon ni Nebukadnezar, at ang pagbagsak at paglipol kay Belsazar, at sa gayon ay ipinapakita ang pagbagsak ng Babilonya sa pasimula at sa katapusan ng linya. Ang linya ng propesiya na nilikha ng dalawang kabanata ay nakaayos ayon sa pagbagsak, pag-angat, at saka muling pagbagsak ng Babilonya. Ang katotohanang iyon pa lamang ay nagpapakilala na ang dalawang kabanatang iyon ay kumakatawan sa mensahe ng ikalawang anghel. Ang dalawang kabanata ay kumakatawan sa kasaysayan ng

halimaw na mula sa lupa sa Pahayag labintatlo, at sa kasaysayang iyon ang mensahe ng ikalawang anghel at ng Sigaw sa Hatinggabi ay dalawang ulit ipinahayag.

Samakatuwid, bago natin simulan ang ating pagsasaalang-alang sa ikaapat at ikalimang kabanata ng aklat ni Daniel, tutukuyin muna natin ang banal na pamamaraan na siyang Huling Ulan, at pagkatapos, sa pagpapairal ng naturang pamamaraan, tutukuyin natin ang mensahe ng Huling Ulan.

Isang mahalagang palatandaan sa kasaysayan ng unang at ikalawang anghel ang metodolohiyang kinakatawan ng mga tuntunin ni William Miller sa pagpapakahulugang propetiko. Ginamit ng mga tao ang mga tuntuning iyon upang matukoy ang mensahe ng Hiyaw sa Hatinggabi, at ang mensaheng iyon ang mensahe ng huling ulan para sa kasaysayang iyon. Isang mahalagang palatandaan sa kasaysayan ng ikatlong anghel ang metodolohiyang kinakatawan bilang "Prophetic Keys". Ang mga tuntuning iyon ay gagamitin kasabay ng mga tuntunin ni William Miller upang matukoy ang mensahe ng Hiyaw sa Hatinggabi sa ating kasalukuyang kasaysayan, at ang mensaheng sa kasalukuyan ay itinatatag sa pamamagitan ng mga tuntuning iyon ay ang mensahe ng huling ulan ng mga huling araw. Ang mga tuntunin ni Miller ay kumakatawan sa maagang ulan sa propetikong kasaysayan ng halimaw na mula sa lupa, at ang mga tuntuning iyon, kapag pinagsama sa "Prophetic Keys", ay kumakatawan sa huling ulan sa propetikong kasaysayan ng halimaw na mula sa lupa.

Ang Huling Ulan ang metodolohiyang ipinaiiral upang magbunga ng mensahe. May mga nalililang sapagkat hinahanap nila ang karanasan ng Huling Ulan, nang hindi muna hinahanap ang mensaheng nagbubunga ng karanasang iyon. Ang mga Iglesyang Pentekostal ng Kristiyanidad ay isang malinaw na halimbawa ng gayong panlililang. Gayunding uri ng pagkakaligaw ay maaaring sapitin ng mga naghahanap nga ng mensahe ng Huling Ulan, subalit tumatangging hanapin ang metodolohiyang tumutukoy at nagtatatag sa mensahe ng Huling Ulan. Kung walang wastong metodolohiya, hindi matutukoy ang wastong mensahe. Kung walang wastong mensahe, ang wastong karanasan ay isang imposibilidad.

Ang kahalagahan ng katotohanang biblikal na ito ay hindi kinikilala ng nakararami, sapagkat hindi nila kailanman pinag-isipan ang posibilidad na may iisang wastong paraan ng pag-aaral ng Bibliya, at na maraming maling paraan ng pag-aaral ng Bibliya. Ang maling paraan ng pag-aaral ng Bibliya, na siyang pinakamadalas na pinipili, ay ang pagtiwala sa mga opinyon ng ibang mga tao hinggil sa itinuturo ng Bibliya. Napakakaraniwan ang suliraning ito sa mga tao, anupa't bawat iglesia ay nag-oorganisa ng isang sistema upang tugunan ang maling akalang pangangailangan ng kanilang mga kawan. Ang gayong huwad na pangangailangan ay nagbubunga ng huwad na gawain ng pagtatatag ng isang sistema ng mga pinuno na kinikilalang mga espirituwal na dalubhasa sa biblikal na pag-unawa, na wastong gagabay sa pag-unawa ng hindi-sanay na kawan. Tunay na kinikilala ng Bibliya ang isang lubhang maayos na kaayusan para sa estruktura ng isang iglesia, na kinabibilangan ng mga nakatatanda, mga propeta, at mga tagapagturo, ngunit kailanma'y hindi inendorso ng Bibliya ang katiwalian ng organisasyong pang-iglesia na nagbubunga ng isang sistema ng mga pinunong inordenahan upang tukuyin kung alin ang katotohanan at alin ang hindi, at pagkaraan, kung sino ang heretiko at kung sino ang hindi.

Pagsikapan mong maiharap ang iyong sarili na subok sa Diyos, isang manggagawang walang dapat ikahiya, na matuwid na hinahati ang salita ng katotohanan. 2 Timoteo 2:15.

Ang isang pinuno ng iglesia ay nararapat na magpayo, sumaway, magturo, at magbantay laban sa mga maling doktrina, gayundin laban sa mga nagtataguyod ng mga maling doktrinang iyon; ngunit bawat isa sa atin ay kailangang "mag-aral upang maipakita" ang ating sarili na "kalugud-lugod sa Diyos," sa pamamagitan ng "wastong paghahati sa salita ng katotohanan." Sa paggawa nito, dapat nating malaman ang metodolohiyang kinikilala ng Biblia bilang tamang paraan ng wastong paghahati sa salita ng katotohanan. Isinasaad ng aklat ni Isaias ang mga usaping ito sa konteksto ng huling ulan, kaya roon tayo magsisimula.

Sa araw na yaon, ang Panginoon, sa pamamagitan ng kaniyang mabagsik, dakila, at malakas na tabak, ay parurusahan si Leviatan, ang tumatagos na ahas, oo, si Leviatan, ang baluktot na ahas; at kaniyang papatayin ang dragon na nasa dagat. Sa araw na yaon, umawit kayo ukol sa kaniya, "Isang ubasan ng pulang alak." Akong Panginoon ang nag-iingat nito; didiligin ko ito sa bawat sandali; upang huwag may makapinsala rito, iingatan ko ito araw at gabi. Walang poot sa akin; sino ang maglalagay ng mga dawag at mga tinik laban sa akin sa pagbabaka? Lulusubin ko sila, susunugin ko silang magkakasama. O hayaang kumapit siya sa aking lakas, upang siya'y makipagpayapaan sa akin; at siya'y makikipagpayapaan sa akin. Pauugat-ugatin niya ang mga nagmula kay Jacob; mamumulaklak at mamumuko ang Israel, at pupunuin ang ibabaw ng sanlibutan ng bunga. Sinugatan ba niya siya gaya ng kaniyang pagsugat sa mga sumugat sa kaniya? o siya ba'y pinatay ayon sa pagpatay sa mga pinatay niya? Sa tumpak na sukat, kapag ito'y sumibol, nakikipagtalo siya rito; pinipigil niya ang kaniyang mabagsik na hangin sa araw ng hanging silanganan. Sa ganito nga lilinin ang kasamaan ni Jacob; at ito ang buong bunga, ang maalis ang kaniyang kasalanan; kung gagawin niyang parang mga batong-apog na dinurog ang lahat ng mga bato ng dambana, ang mga kahuyan at ang mga larawang inanyuan ay hindi na tatayo. Gayunma'y ang bayang nakukutaan ay magiging tiwangwang, at ang tahanan ay lilisanin, at iiwan na gaya ng ilang; doon manginginain ang guya, at doon hihiga, at lalamunin ang mga sanga niyon. Kapag ang mga sanga niyon ay natuyo, mababali ang mga yaon; paroroon ang mga babae, at kanilang susunugin ang mga yaon; sapagka't isang bayang walang unawa ito; kaya't ang lumikha sa kanila ay hindi maaawa sa kanila, at ang humubog sa kanila ay hindi magpapakita ng lingap sa kanila. At mangyayari sa araw na yaon, na ang Panginoon ay magpapagpag mula sa daluyan ng ilog hanggang sa batis ng Egipto, at kayo'y titipunin isa-isa, O kayong mga anak ni Israel. At mangyayari sa araw na yaon, na ang dakilang pakakak ay hihihan, at darating ang mga handa nang mamatay sa lupain ng Asiria, at ang mga itinaboy sa lupain ng Egipto, at sila'y sasamba sa Panginoon sa banal na bundok sa Jerusalem. Isaias 27:1-13.

Sa mga naunang artikulo, paulit-ulit nating tinalakay ang "watawat" na itinataas upang tawagin ang iba pang mga anak ng Diyos na lumabas mula sa Babilonia. Ang huling talata ng kabanata dalawampu't pito ng Isaias ay tumutukoy sa gawain ng "watawat" kapag sinasabi nito, "hihipan ang dakilang pakakak, at darating ang mga nasa bingit ng kapahamakan sa lupain ng Asiria." Ang Asiria ay sagisag ng Babilonia sa mga huling araw, at yaong mga nakaririnig ng babalang mensahe sa nasabing talata na lumabas mula sa Babilonia ay dumarating at sumasamba kasama ng mga

inilarawan bilang ang isang daan at apatnapu't apat na libo, na ayon sa propesiya ay nasa "banal na bundok sa Jerusalem."

Sinasabi ng talata, "at mangyayari sa araw na yaon." Ang "araw na yaon," na siyang araw kung kailan ang ikalawang tinig ng Apocalipsis, kabanata labing-walo, ay tumatawag sa iba pang mga anak ng Diyos na lumabas mula sa Babilonia, ang siyang tagpo para sa buong kabanata. Ang ikalawang tinig ng Apocalipsis, kabanata labing-walo, ay sumisigaw sa panahon ng batas ng Linggo, kapag naaalala ang patutot ng Tiro.

At narinig ko ang isa pang tinig mula sa langit, na nagsasabi, Lumabas kayo mula sa kaniya, bayan ko, upang huwag kayong makibahagi sa kaniyang mga kasalanan, at upang huwag kayong tumanggap ng alinman sa kaniyang mga salot. Sapagkat ang kaniyang mga kasalanan ay umabot hanggang sa langit, at naalaala ng Diyos ang kaniyang mga kasamaan. Pahayag 18:4, 5.

Ang kabanata dalawampu't pito ng Isaias ay nagsisimula sa pagtukoy sa gayunding araw na binabanggit din sa wakas ng kabanata, nang sinabi nito, "Sa araw na yaon ay parurusahan ng Panginoon, sa pamamagitan ng kanyang matindi at dakila at malakas na tabak, si Leviatan, ang nanunusok na ahas; maging si Leviatan, ang baluktot na ahas; at kanyang papatayin ang dragon na nasa dagat."

Sa batas ng Linggo, nagsisimula ang paghatol ng Diyos—paghatol na tagapagpaganap at ganting-hatol—sa mga kaharian ng dragon (ang Nagkakaisang mga Bansa), ng hayop (ang papado), at ng bulaang propeta (ang Estados Unidos). Sa batas ng Linggo, ibinabagsak ang bulaang propeta bilang ika-anim na kaharian ng propesiya sa Bibliya, at ang pambansang apostasya ay nagbubunga ng pambansang pagkawasak. Ang batas ng Linggo ang panahon kung kailan nagsisimulang bumagsak ang mga paghatol na tagapagpaganap ng Diyos sa dragon, na si Satanas (na ang kaniyang makalupang kaharian ay inilalarawan bilang ang dragon), sa hayop, at sa bulaang propeta. Ito ay isang sunud-sunod na kaparusahan, na nagsisimula sa batas ng Linggo. Ang pasimula at ang katapusan ng Kabanata dalawampu't pito ng Isaias ay ang batas ng Linggo, at ang kabanata ay kumakatawan sa mga tiyak na usaping tuwirang kaugnay ng kasaysayang humahantong sa, at sumusunod pagkaraan ng, batas ng Linggo.

Pinag-aaralan natin ang kabanata dalawampu't pito, sapagkat ito ang nagtatatag ng panghulaang balangkas para sa mga kabanata dalawampu't walo at dalawampu't siyam. Sa mga kabanatang iyon, matatagpuan natin ang pakahulugan ng huling ulan bilang isang metodolohiya, na magpapahintulot sa atin na maunawaan ang kabuluhan ng paglalapat ng mga kabanata apat at lima ng aklat ni Daniel sa ibabaw ng mga kabanata isa hanggang tatlo ng aklat ni Daniel. Matapos tukuyin ng kabanata dalawampu't pito ng Isaias ang pasimula ng paunti-unting pagpaparusa sa kaharian ng dragon, itinala niya na sa panahong iyon, ang bayan ng Diyos ay inutusang "Umawit kayo sa kaniya." Kanino aawit?

Ang sagot sa tanong kung sino ang dapat awitan ay nasa pamagat ng awit, sapagkat ang dapat nilang awitin ay "isang ubasan ng pulang alak, na pinangangalagaan ng Panginoon." Ang salaysay tungkol sa ubasan ay ang salaysay tungkol sa bayan ng Diyos, at unang binanggit ito ni Isaias sa

ikalimang kabanata.

Ngayo'y aawitin ko sa aking minamahal ang awit ng aking minamahal tungkol sa kanyang ubasan. May ubasan ang aking minamahal sa isang napakamasaganang burol: at binakuran niya ito, at inalis ang mga batong naroon, at tinamnan ito ng pinakapiling baging, at nagtayo ng isang tore sa gitna nito, at gumawa rin ng pisaan ng ubas roon: at umasa siyang magbubunga ito ng ubas, ngunit ligaw na ubas ang ibinunga. At ngayon, kayong mga naninirahan sa Jerusalem, at mga tao ng Juda, humatol kayo, ipinamamanhik ko, sa pagitan ko at ng aking ubasan. Ano pa kaya ang magagawa sa aking ubasan na hindi ko nagawa roon? Bakit, nang inaasahan kong magbubunga ito ng ubas, ligaw na ubas ang ibinunga? At ngayon, halina; sasabihin ko sa inyo kung ano ang gagawin ko sa aking ubasan: aalisin ko ang bakod nito, at lalamunin ito; at gigibain ko ang pader nito, at yuyurakan ito: at aking ipagkakatiwangwang ito: hindi ito puputulan ni bubungkalin; kundi tutubuan ito ng mga dawag at mga tinik: uutusan ko rin ang mga ulap na huwag magpaulan sa ibabaw nito. Sapagkat ang ubasan ng Panginoon ng mga hukbo ay ang sambahayan ng Israel, at ang mga tao ng Juda ang kanyang sinisintang tanim: at umasa siya ng katarungan, ngunit narito, pang-aapi; ng katuwiran, ngunit narito, sigaw. Isaias 5:1-5.

Sa kasaysayan ng krisis ng batas ng Linggo, ang bayan ng Diyos ay nararapat na aawitin ang awit ng ubasan sa bayan ng Diyos, sapagkat sinasabi ng awit, "At ngayon, O mga nananahan sa Jerusalem, at mga lalaki ng Juda, hatulan ninyo, ipinamamanhik ko sa inyo, sa pagitan ko at ng aking ubasan." Ang awit ng ubasan ay ang awit na tumutukoy sa paglalampas sa dating bayang nasa tipan, samantalang ang Diyos ay pumapasok sa tipan kasama ng mga yaong, ayon kay Pedro, ay "noong una'y hindi bayan, datapuwa't ngayo'y bayan ng Diyos." Ipinakikilala nitong walang ulan na bumagsak sa ubasan, kaya't tumutukoy ito sa gawain ni Elias na dumarating sa panahong yaon, at siya lamang ang makapagpapabuhos ng ulan sa panahong yaon. Nalalaman natin na ang awit ay tungkol sa paglalampas sa isang bayang nasa tipan, sapagkat ang awit ng ubasan ay inawit ni Cristo sa sinaunang Israel, sa panahong ang sinaunang Israel ay nilalampasan, samantalang ang Diyos ay sabay na nakikipagtipan sa espirituwal na Israel.

Pakinggan ninyo ang isa pang talinghaga: May isang puno ng sambahayan na nagtanim ng ubasan, at binakuran niya iyon sa palibot, at naghukay doon ng pisaan ng ubas, at nagtayo ng isang moog, at ipinaupa niya iyon sa mga magsasaka, at nagtungo siya sa isang malayong lupain. At nang malapit na ang panahon ng bunga, sinugo niya ang kaniyang mga alipin sa mga magsasaka, upang tanggapin ang mga bunga nito. At dinakip ng mga magsasaka ang kaniyang mga alipin, at hinampas ang isa, at pinatay ang isa, at binato ang isa. Muli, nagsugo siya ng iba pang mga alipin, na higit kaysa sa una; at gayon din ang ginawa nila sa mga yaon. Datapuwa't sa kahuli-hulihan ay sinugo niya sa kanila ang kaniyang anak, na sinasabi, Igagalang nila ang aking anak. Datapuwa't nang makita ng mga magsasaka ang anak, sinabi nila sa isa't isa, Ito ang tagapagmana; halikayo, patayin natin siya, at ariin natin ang kaniyang mana. At siya'y kanilang dinakip, at itinapon sa labas ng ubasan, at pinatay siya. Kaya nga, pagdating ng panginoon ng ubasan, ano ang gagawin niya sa mga magsasakang yaon? Sinabi nila sa kaniya, Lulupigin niya nang lubha ang mga tampalasang iyan, at ipauupa niya ang kaniyang ubasan sa ibang mga magsasaka, na magbabalik sa kaniya ng mga bunga sa kanilang kapanahunan. Sinabi sa kanila ni Jesus, Kailanman baga'y hindi ninyo nabasa sa mga kasulatan, Ang batong

itinakwil ng mga tagapagtayo, siya rin ang naging batong panulukan; ito'y gawa ng Panginoon, at kagila-gilalas sa ating mga mata? Kaya't sinasabi ko sa inyo, Aalisin sa inyo ang kaharian ng Diyos, at ibibigay ito sa isang bansang nagkakabunga ng mga bunga nito. At ang sinumang mabuwal sa ibabaw ng batong ito ay madudurog; datapuwa't sinumang malagpakan nito, ay kaniyang pagigipusin na parang alabok. At nang marinig ng mga punong saserdote at ng mga Fariseo ang kaniyang mga talinghaga, napagwari nilang tungkol sa kanila ang kaniyang sinasalita. Mateo 21:33-45.

Nang inawit ni Jesus ang awit ng ubasan ng Diyos sa sinaunang Israel, lubha silang nahikayat sa katwiran at bigat ng mensahe, anupa't nang tanungin ni Jesus ang mga Judiong mapangangatwiran kung ano ang gagawin ng Panginoon ng ubasan sa mga pumatay sa Anak, hindi nila mapigilang ibigay ang wastong sagot, nang kanilang sabihing, "Pupuksaing walang-awa ang mga tampalasang yaon, at ipauupa niya ang kaniyang ubasan sa ibang mga magsasaka, na magbibigay sa kaniya ng mga bunga sa kanilang kapanahunan."

Pagdaka'y nagdagdag si Jesus ng isa pang saknong sa awit sa pag-awit niya tungkol sa batong itinakwil, at pinagsanib niya ang kanilang sagot sa pangwakas na saknong nang kanyang ipahayag, "Kaya nga sinasabi ko sa inyo, aalisin sa inyo ang kaharian ng Diyos, at ibibigay sa isang bansang nagbubunga nito. At ang sinumang mabuwal sa batong ito ay mababasag; datapuwa't ang sinumang mabuwalan nito, pagigilingin siya nito hanggang maging pulbos." Ang "pagigilingin siya hanggang maging pulbos" ay umaalingawngaw sa Isaias dalawampu't pito, na nagsasaad, "ang lahat ng mga bato ng dambana ay magiging tulad ng mga batong-apog na binayong pira-piraso; ang mga sagradong punungkahoy at mga larawang inanyuan ay hindi makatatayo." Ang dalawang ito ay mga pagtukoy sa gawaing pagbabangong-espirituwal na isinagawa ni Josias, na sumasagisag sa mga nasa mga huling araw na muling natutuklasan ang "pitong ulit," na siyang batong katitisan na dumudurog sa mga tumatangging ariin itong mahalaga.

Sa araw ng batas ng Linggo, gaya ng inilalarawan sa Isaias kabanata dalawampu't pito, ang mga "na noong una ay hindi bayan" ay aawit ng awit ng ubasan ng Panginoon, na ubasan ng alak na pula. Madalas na itinuro ng mga artikulong ito na walang ikatlong mensahe kung walang una at ikalawang mensahe. Ang batas ng Linggo ang ikatlong mensahe, at ang araw ng batas ng Linggo ay sumasaklaw sa kasaysayan ng una at ikalawang mensahe. Sa kabanata dalawampu't pito ng Isaias, ang batas ng Linggo ay tumutukoy sa panahong inilalarawan sa Daniel kabanata isa, at saka muli sa Daniel mga kabanata isa hanggang tatlo. Sa makahulang diwa, ang araw ng batas ng Linggo sa kabanata dalawampu't pito ay tumutukoy sa kasaysayan ng Setyembre 11, 2001, nang ang unang mensahe ay pinalakas hanggang sa nalalapit na batas ng Linggo.

Ipagpapatuloy natin ang ating pagsasaalang-alang sa awit na nararapat ipahayag ng mga tinubos sa panahong humahantong sa sandaling magsisimulang umawit ng kanyang awit ang patutot ng Roma, sa susunod na artikulo.

At nakita ko, at narito, ang Kordero ay nakatayo sa bundok ng Sion, at kasama niya ang isandaan apatnapu't apat na libo, na may nakasulat sa kanilang mga noo ang pangalan ng kaniyang Ama. At nakarinig ako ng isang tinig mula sa langit, na gaya ng tinig ng maraming tubig, at gaya ng tinig ng isang malakas na kulog: at narinig ko ang tinig ng mga manunugtog

ng alpa, na tumutugtog sa kanilang mga alpa: At umawit sila na wari'y isang bagong awit sa harap ng trono, at sa harap ng apat na buháy na nilalang, at ng mga matanda: at walang sinuman ang makatututo ng awit na iyon, maliban sa isandaan apatnapu't apat na libo, na mga tinubos mula sa lupa. Ito ang mga hindi nadungisan sa mga babae; sapagkat sila'y mga birhen. Ito ang mga sumusunod sa Kordero saan man siya pumaroon. Sila'y tinubos mula sa gitna ng mga tao, bilang mga unang bunga sa Diyos at sa Kordero. At sa kanilang bibig ay hindi nasumpungan ang anumang daya; sapagkat sila'y walang kapintasan sa harap ng trono ng Diyos. Apocalipsis 14:1-5.